

Bacsikai Sándor (1961)

Író, újságíró, a Fotóművészet munkatársa. A kilencvenes években körülbelül száz életút-interjút készített a Magyar Fotográfiai Múzeum archívuma számára.

Baji Etelka (1958)

1981-ben végzett az ELTE történelem-oszr szakán. A Magyar Nemzeti Múzeum Történeti Fényképtárának muzeológusa.

Cséka György (1972)

Esztéta, kritikus. Egyetemi tanulmányai: 1989–1994: magyar nyelv és irodalom, 1994–1999: esztétika szak. 2009-től a Fiatalok Fotóművészeti Stúdiójának titkára. 2013–14: a Kunsztblog (Origo) munkatársa. 2015-től az Artportal munkatársa. Érdeklődési köre: kortárs fotó, képzőművészet.

Fejér Zoltán (1951)

Szabadújszó fotós. 1968 óta foglalkozik a fényképezés különféle alkotó módózataival. 1985 óta folytat fotótörténeti kutatásokat, ezekből eddig kilenc könyvet publikált. Lapunk munkatársa.

Gellér Judit (1983)

Kurátor. 2000-től publikálja verseit, kritikáit, kiállítás-ajánlóit különböző szaklapokban és folyóiratokban. Egyetemi tanulmányait a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem Designelmélet mesterszakán fejezte be. 2012-től tagja, 2013 és 2015 között vezetőségi tagja a Fiatalok Fotóművészeti Stúdiójának. 2013-ban kezdte meg PhD tanulmányait az ELTE Film-, Média- és Kultúraelméleti programján, 2014-től meghívott előadó a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem Fotográfia szakán, 2015-től a Robert Capa Kortárs Fotográfiai Központ művészeti munkatársa.

Jalovszky Katalin, dr. (1943)

Muzeológus. 1968-ban végzett az ELTE történelem-újkori történeti muzeológia szakán. 2009-ben történt nyugdíjba meneteléig a Magyar Nemzeti Múzeum Történeti Fényképtárának tudományos főmunkatársa. Több történeti fényképalbum társszerzője, történeti kiadványok, folyóiratok képszerkesztője, kiállítások kurátora.

Kovács Péter (1959)

1981-ben végzett az ELTE történelem-oszr szakán. A Magyar Nemzeti Múzeum Történeti Fényképtárának muzeológusa. 2009-től a Magyar Nemzeti Múzeum Történeti Fényképtárának muzeológusa. 2013-tól a Magyar Nemzeti Múzeum Történeti Fényképtárának muzeológusa.

nkA Nemzeti Kulturális Alap

Fotókritikai, elméleti és fotótörténeti folyóirat. Alapították 1966-ban, a Magyar Fotóművészek Szövetsége kezdeményezésére, az 1958-tól kiadott Fényképművészeti Tájékoztató utódaként. Megjelenik évente négyszer. Főszerkesztő: Timár Péter. A szerkesztőség postacíme: 1676 Budapest, Pf. 72. Telefon: **291-3621, 06-20-9391-867**. E-mail: fotomuveszet@t-online.hu. Kiadó: Magyar Fotográfiai Szaksajtó Alapítvány. A kiadásért felel: Timár Péter. • A folyóiratot a Magyar Nemzeti Múzeum Történeti Fényképtára, a Nemzeti Kulturális Alap, az Emberi Erőforrások Minisztériuma, a Nikon Kft. és a Magyar Fotográfiai Szaksajtó Alapítvány támogatja. • Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága 1008 Budapest, Orczy tér 1. Előfizethető valamennyi postán, kézbesítőknél, e-mailen: hirlapelofizetes@posta.hu, faxon: 303-3440. További információ: 06 80/444-444. Éves előfizetési díj 2008-tól: **3360 Ft**, egy szám ára: bruttó **840 Ft**. Előfizetői példányokkal kapcsolatos reklamációk a 06-40-56-56-56 számon tehetők meg. Külföldön terjeszti a Batthyány Kultúra-Press Kft. (H-1014 Budapest, Szentháromság tér 6. Tel./fax: 00-36-1-201-8891. Tel.: 00-36-1-212-5303, E-mail: batthyany@kulturpress.hu) Index: 25 307 • Terjeszti a Hírkér Rt., NH Rt. és alternatív terjesztők. Előfizetésben terjeszti a Hírlap-előfizetési és Elektronikus Posta Igazgatóság (HELP), egy számlaszáma: Postabank Rt. 21998636/02102809, és a kiadó. • Nyomdai előkészítés, képfeldolgozás, nyomás: Prospektus Nyomda, Veszprém. Felelős vezető: Szentendrei Zoltán

Előfizetés a „hivatalos” postai eljárásn kívül a weblapunk erre a célra kialakított része kitöltésével, illetve az E-mail címünkre, vagy a 1676 Budapest, pf. 72 címre küldött levélben is kezdeményezhető.

HU ISSN 0532-30-10

A művészi fényképeket honorárium fizetése nélkül, a fotográfusok/jogtulajdonosok szíves hozzájárulásával közöljük. Ezt a tényt csak akkor említjük név szerint, az egyes képekhez tartozó képaláírások részeként, ha ezt az alkotó, illetve a kép jogainak tulajdonosa kéri. A képaláírásokat illetően egyebekben is a szerzők, illetve jogtulajdonosok elvárásait követjük. Eszerint közlünk, illetve nem közlünk technikát, méretet, keletkezési dátumot és egyéb adatokat. Ha képeket idegen nyelvű képcímmel-képaláírással kapunk, azt általában nem magyarártjuk, hogy ezzel ne nehezítsük a közölt képnek az eredetijével való későbbi azonosíthatóságát.

K. Horváth Zsolt (1972)

Társadalomtörténész, kritikus, az ELTE BTK MMI adjunktusa. Kutatási területe a kulturális formák és gyakorlatok társadalomtörténete a 20. századi Magyarországon és Európában. Könyve: Az emlékezet betegei. A tér-idő társadalomtörténeti morfológiájához (Kijárat, 2015).

Montvai Attila (1942)

Fotóművész, az ELTE fizikus szakán szerzett diplomát. Fotóművészként és aktív elméleti szakíróként a fotográfia, illetve tágabb megközelítésben a vizuális közlési csatornák technikai, kulturális és intellektuális határainak felmérésével, kiterjesztésével foglalkozott. Fizikusként hasonló vonalak mentén dolgozott a matematikai modellek érvényességét vizsgálva. Ennek eredményeként a Cambridge-i International Biographical Centre Montvai Attilát, mint a 21. század iránymutató tudósát tartja számon, és 2006-ban jelölte az Archimedes Awardra.

Németh Gábor (1956)

Író, forgatókönyvíró, újságíró. Többek között Lugosi Lugo László, Szilágyi Lenke, Frankl Aljona, Déri Miklós, Lábass Endre, Vancsó Zoltán, Oláh Gergely Máté munkái és Kardos Sándor Horus-archívumának képei készítették különböző műfajú szövegek írására. 2015-ben Déri Miklós portré-kiállítását és a 33. Magyar Sajtófotó Kiállítást nyitotta meg. Új regényének narrátora helyszínereső fotográfus. (Egy mormota nyara, Kalligram, 2016.)

Palotai János (1939)

Történelem–filozófia szakot végzett az ELTE-n, esztétikából doktrált. A Műegyetemen művészetfilozófiát, az Iparművészeti Egyetemen vizuális kommunikációt, az ELTE-n média ismeretet tanított. A mozgóképkultúra oktatásához Pásztor Erikával közösen készített tananyaga az interneten olvasható. A Balkonban, a Filmkultúrában, a Filmvilágban, a fotografus.hu-n és az Új Művészetben publikál.

Pfisztner Gábor (1967)

Történelem–német szakon végzett az ELTE-n, és két félévig az Iparművészeti Főiskola vizuális kommunikáció szakán volt vendéghallgató. Gimnáziumi tanár.

Somosi Rita (1980)

Művészettörténetet és kulturális menedzsmentet tanult. Kurátorként dolgozik és kortárs művészetről publikál, különös tekintettel a fotóművészetre és kortárs ékszerre. A VILTIN Galéria munkatársa.

A megtervezés mellett leginkább az intuícióimra hallgatok

Beszélgetés Perlaki Márton fotográfussal

BACSKAI SÁNDOR

– A tizenkét éve megjelent interjúnkból (Fotóművészet, 2004/3–4.) tudom, hogy egyházi gimnáziumban tanultál és érettségiztél. Okozott-e konfliktust az istenhit és a divatfényképezés összeegyeztetése?

– A kérdésed alapján az a benyomásom, hogy egy elég általános kép él a fejedben a divatfotózásról. Én nem látok semmilyen összefüggést a divatfotózás és az istenhit között. Ami eltávolított a hittől, az paradox módon nem a fotós pályám, hanem maga az egyházi gimnázium volt. A hittan mint tantárgy nagyon érdekelt. Alapvetően minden érdekel, ami az emberi gondolatokkal kapcsolatos. De zsigerből lázadtam az ellen, amire köteleztek. A dogmák és a kacifántos szabályrendszerek csak a szkepticizmusomat és a cinizmusomat növelték.

– Konkrétan mik ellen lázadtál?

– Minden ellen, aminél úgy éreztem, hogy korlátoz az önkifejezésemben. Szerettem a külső megjelenésemmel kísérletezgetni, ahogy ez megszokott dolog egy kamasznál. Megnövesztettem, festettem, felnyírtam a hajam. A két orrlyukam között orrbavalót hordtam. Lázadtam a lázadás kedvéért. Persze mindezt nem nézték jó szemmel egy katolikus gimnáziumban. Aztán mindez lecsillapodott. Megismerkedtem Tóth Alival és ikertestvérével, Andrással, nagyon jóba lettünk, Alit a mai napig az egyik legjobb barátomként tisztetem. Már akkor is mindenkinél magasabbak voltak egy fejjel, és mindig makulátlanul, elegánsan jöttek iskolába. Általában úgy öltöztek, mint akik egy P. G. Wodehouse-regény lapjairól léptek volna le. A öltözködésem részben az ő hatásukra megszélidült, és onnantól már együtt lázadhattunk a vallásos intézmény, valamint a politikának az iskolába való beszivárgása ellen. Legfőképpen azonban művészetről és divatról vitáztunk, suttymban cigarettázva a Himfy utca–Villányi út sarkán. Mindez ennyi év távlatában már gyerekesnek tűnik, és most már örülök, hogy olyan gimnáziumba járhattam, ahol a tanárok lelkiismeretesen leadták az anyagot, és megkövetelték a fegyelmet.

– A gimnázium rajzszakára jelentkeztél, de nem vettek fel. Mit gondolsz, ha az sikerült volna, akkor is eljuthattál volna a fényképezéshez?

– Ha rajzszakos lettem volna, sokkal jobban tudnék rajzolni, aminek most nagy hasznát venném. Viszont talán nem érdekelné

annyira az emberi elme és gondolkodás, ha nem tanultam volna négy évig hittant. Érdekes lenne tudni, hogy mi lett volna, eljuttottam volna-e a fényképezéshez vagy sem... szerencsére a fotóban megtaláltam magam. Hiszek a predesztinációban. Biztosan nem a véletlen műve, hogy az lettem, aki. Kamaszkoromban sok minden érdekelt, sok mindenbe belekóstoltam, de semmiben sem voltam eléggé kitartó, a fotó iránti érdeklődésem valahogy mégis megmaradt, annak ellenére, hogy eleinte nem voltak sikerélményeim, sok képet elrontottam. Nem biztos, hogy a fotózásban vagyok a letehetségesebb, de az tuti, hogy ezt csinálom a legkitartóbban az életben.

A családom mindig támogattot abban, hogy megtaláljam a „hivatásom”. Viszonylag hamar kiderült, hogy Anyám révén inkább valamilyen művészi pálya felé vonzódom, és egy ideig finoman a zene felé terelgettek. Ő a Nemzeti Filharmonikusoknál játszott mint hegedűművész, magától értetődött, hogy a hegedű volt az első hangszer, amivel a szüleim meg akarták velem szerettetni a zenét. A hegedűtanulás után klasszikus gitárleckéket vettem, ennek köszönhetően még most is nagy Django Reinhardt-rajongó vagyok. Azonban a fiatalkori hiperaktivitásom (ami az idők folyamán szorongássá szelídült) nem volt összeegyeztethető a napi több óra gyakorlással. De a zenetanulásnak – már amennyiben tanulásnak lehet egyáltalán nevezni a zene világába tett rövid kirándulásomat – annyi haszna mindenképpen volt, hogy érdeklődöm a zene és főként a komolyzene, elsősorban a késő romantika és a XX. század orosz zeneszerzői iránt. A zenehallgatás arra ösztönöz, hogy vizuálisan elképzeljem azt, amit hallok, és ez nagyon inspiráló folyamat számomra.

Mindenesetre, amikor képbe került a fotózás, a szüleim fellélegeztek, hogy végre sikerült találnom valamit, ami leköt és igazán érdekel.

– Érettségi után a MÚOSZ-iskolába jelentkeztl.

– Igen, de nem azért, mert fotóriporter akartam lenni, annak ellenére sem, hogy a fényképezésben kezdettől fogva az emberábrázolás érdekelt. A „diplomamunkámat” az állatkertben készítettem, leginkább a látogatók és az állatok viszonyára fókuszálva.

Az állatkert olyan hely, ahol még az is elengedi magát, akinek betonból van a szíve. Az emberek önfeledtsége tette igazán érde-

kessé számomra ezt a feladatot. Azt is élveztem benne, hogy az állatkert nagyon furcsa, szürreális közeg a városban belül, mintha egy másik világba csöppentél volna. Ez az élmény mindig is inspirált.

– **Te filmoperatőr is vagy. Lehetségesnek tartod-e, hogy egyszer majd filmekben is dolgozz?**

– Vannak ötleteim, de nem tudom még, hogy milyen formában kezdjek neki újra a filmkészítésnek. Lassan, de biztosan rá fogom venni magam arra, hogy a mozgóképpel is elkezdjek kísérletezni. Legszívesebben egy animációs filmen dolgoznék. Erre a kérdésre térjünk vissza pár év múlva.

– **Kezdtől fogva szabadúszóként dolgoztál. Mi volt ennek a legfőbb oka: a függetlenségre való törekvés?**

– Az, hogy soha, senki nem ajánlotta fel, hogy állományba veszek. Persze ez sok mindentől függött volna, például, hogy ki hívott volna és milyen állásba. És én sem kerestem a lehetőséget. Sosem volt célom, hogy fix állásba kerüljek. Szeretek szabadúszóként dolgozni. Még portfólióm sem volt egészen sokáig. Most már van, több is; szeretek printeket mutatni a munkáimról. Jó érzés látni, hogy a képeim valóságosan, fizikai értelemben is léteznek.

– **Voltak-e példaképeid vagy olyan, másoktól látott képi megoldások, amiket a kezdeti időszakban „másolni”, utánozni akartál?**

– Szerintem fontosak a példaképek, akik inspirálják az embert, különösen pályakezdőként. Közel éreztem magamhoz Irving Penn vagy Richard Avedon világát. Diane Arbusról nem is beszélve, akinek a munkái a mai napig inspirációt jelentenek. Sosem érdekelt igazán a fotográfia technikai része, ennek ellenére a világítás volt a legfontosabb, amit el akartam lesni a nagyoktól. Akkoriban, amikor fotózni kezdtem, az internet még nem volt a mindennapi élet része, úgyhogy könyvesboltokba és könyvtárakba jártam, és ami tetszett, azt kifizényeltam a magazinokból és könyvekből. Ezekkel a képekkel jártam a volt tanáromhoz, Hász Andrásához, hogy segítsen kislabizálni, ki, mit és mivel világít. Vagy hogy milyen eszközökkel és nyersanyaggal érhető el egy bizonyos színvilág; mindent meg akartam tanulni, és mindent ki is akartam próbálni. Ha külföldre utaztam, mindig ügyeltem arra, hogy maradjon hely a visszaúton annak a témérdek magazinnak és könyvnek, amiket egy-egy út alkalmával hazacipeltem. Lassanként elég komoly művészeti és divat témájú könyvtárat alakítottam ki.

– **Törekedtél-e a fotósokkal való személyes kapcsolatokra?**

– A mai napig törekszem erre, sok barátom van a szakmában, akiket szeretek és tiszteltem a munkájukat. Mark Peckmeziannal, Charlie Engmannal, Francesco Nazardóval, Surányi Miklóssal és Puklus Péterrel rendszeresen küldözgetünk egymásnak félkész sorozatokat véleményezésre. Fontosnak tartom, hogy egy alkotó őszinte szakmai kritikákat kapjon, és tudom, hogy tőlük mindig ezt várhatom.

– **Mesélnél a *the Room* divatmagazin létrejöttéről?**

– A magazint tizenkét évvel ezelőtt, 2004-ben kezdtük el szerkeszteni. Az ötlet a Fészek Klub kerthelyiségében született, ahol Gábor Balázssal és Tóth Alival beszélgettünk, azzal a gondolattal játszódva, hogy mi lenne, ha létrehoznánk közösen egy platformot a saját munkáink bemutatására. Egy platformot, ahol megmutathatjuk, milyen kreatívak és innovatívak is vagyunk mi. Úgy éreztük, hogy a bennünk buzogó alkotóerő nem bontakozik ki igazán az akkori megrendelésekre készített sorozatainkban. Mindenfajta támogatás híján, egy webmagazin tűnt aznap este a

leginkább járható megoldásnak. Azonban úgy alakult, hogy a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem három hallgatójából frissiben megalakult Use Unused divattervező csapat kapott egy kisebb anyagi támogatást a diplomamunkájuk lefotózására. A csapatnak Ali ikertestvére, András is oszlopos tagja volt, egyértelmű volt, hogy a fotózásra bennünket kértek fel. Tehát tulajdonképpen a Use Unused diplomakollekciójának a fényképezése volt a kiindulópont. Az elkészült képekkel mindannyian elégedettek voltunk, de sajnos nem volt elég a képmennyiség, úgyhogy lelkesen elkezdtünk tartalmat gyártani egy teljes magazinhoz. Az egész projektet titokban tartottuk, végül megszületett a *the Room* első száma. Azt hiszem, nem volt több, mint 80 valahány oldal, de mi nagyon büszkék voltunk rá.

Sajnos vannak ködbe vesző részletek, hogy pontosan hogyan történt, de az biztos, hogy egy újabb támogatás segítségével kinyomtathattunk egy szelekciót a magazin képeiből, Filep Ákos pedig felajánlotta a Gödör Klub Akvárium részét az első, lapbemutató buli és mini kiállítás megrendezésére. Sokan eljöttek és a visszhang is biztató volt, amit mi egyértelmű sikernek könyveltünk el. Elhatároztuk, hogy belevágunk a következő lapszám elkészítésébe. Sajnos, Gábor Balázs barátunkat és alapítótagot hirtelen elvesztettük, még dolgozott a második számon, de már nem érte meg a megjelenését.

Mindent, amit a magazin készítéséről tudunk, azt ezek alatt az évek alatt tanultuk meg. A munkakedvet a ragályosnak bizonyuló lelkesedésünk táplálta. Mintha nem ismertünk volna lehetetlent, nem mérlegeltünk, hanem csináltuk. Jó volt ebben a minden nehézséget (pedig abból volt bőven) elsőpró energiáimban alkotni. Még ha az eredmény néhol bénácska is lett. Szerkesztőségi helyiség nem volt, úgyhogy kocsmákban, kávézóknak gyűltünk össze, illetve a Use Unused műhelyében, ami a csapat egyik tagjának az albérlete is volt egyben. A tördelés a művészeti vezetőnk, Lonovics Zoltán lakásán és 95-ös, első generációs iMac számítógépén zajlott. Használtuk még bázisként az én első műtermem is, amit egy Vajkay utcai pinchehelyiségben rendeztem be.

A magazin híre egy idő után külföldre is eljutott, és a hirdető is elkezdtek érdeklődni. A Use Unused lassan kivált a csapatból, hogy teljes gőzzel a saját márkájuk építésére fókuszáljanak. Viszont bekerült közénk a bátyám, Dr. Perlaki András, aki a vékonyan csörgedező, de mozdulni látszó finánciális ügyekért és a bevételekért felelt. Csikós Krisztina személyében PR- és marketing felelőse is lett az újságnak, ez úgy a 4. vagy 5. számunk megjelenése idején történt.

Aztán lassan elkezdett csökkenni a lelkesedésünk. Mivel a *the Room* pénzügyileg nem tudott nyereségessé válni, mindenki más munkákból tartotta el magát. Kezdték szétmorzsolódnia a csapat: a magazin sikerének és elismertségének a hatására egyre több saját megrendelést kaptunk, például Szabó Ádám, az egyik beauty-szerkesztőnk, Londonban kapott állást.

– **De te nem hagytad ott a lapot.**

– Egy ideig nem. Egy kora tavaszi délután érkezett egy e-mail a francia-amerikai Quadriga Management ügynökségtől, akik ma tizennégy fotóst képviselnek, és aziránt érdeklődtek, hogy hol élek, és van-e bárhol a világban reprezentációm. Többkörös tárgyalás-sorozat után felvételt ajánlottak az ügynökség fotográfusai közé. Egyetlen kikötésük volt, hogy költözzek New Yorkba, amilyen hamar csak lehet. Ezután még három évig „táv-készírtettem” a magazint. A csapattagokkal továbbra is együtt dolgozunk különböző projekteken, de már nem a *the Roomon*. Két

éve Csikós Krisztiék nyaralójában tartottunk egy teljes hétvégén át tartó, nagy megbeszélést, hosszú, őszinte, fájdalmas beszélgetés volt. Azóta is többször szóba került a *the Room* mint téma, de már egyre ritkábban és egyre kevesebb érzelmi töltettel. Végül eljutottunk arra a pontra, hogy sikerült elfogadnunk a tényt, a magazin nem feltámasztható. Idén nyáron egy könyvvel ünnepelejük meg a 20. lapszámunkat, amit egyben ennek a kalandos tizenkét évnek a méltó lezárásának szánunk.

– **Gondolkoztál az Amerikába költözésen, vagy gyorsan belevágtál?**

– Mérlegeltem a lehetőségeket, egy hét gondolkodási időt kértem. Nehéz döntés volt és sok lemondással járt, de nem bántam meg. Angolul már akkor is elég jól beszéltem, ez azóta csak javult. Most franciául szeretnék megtanulni.

– **Amikor kimentél, már voltak konkrét feladataid, tehát kimentél mondjuk hétfőn és kedden már dolgoznod kellett?**

– Ahogy mondd. Még lakásom sem volt, egy kicsi hotelszobában laktam Manhattanben, de már az első héten Kanadába kellett repülnöm, Phil Collins lányát kellett fényképeznem, Lillyt, aki Hóféhérke szerepét alakította a *Mirror, mirror* című játékfilmben.

Amerikába az itthoni fotós felszerelésemet vittem magammal. Azóta több új gépet vásároltam, úgyhogy csak gyűlik a cipelni való cuccok száma, főleg azért, mert szeretek egy-egy fotózás több formátumot és géptípust használni.

Ma már nem a Quadriga Management, hanem a Webber Represents ügynökség képvisel, tizenötven vagyunk fotósok, rajtam kívül egyedül a lengyel származású, Los Angeles-i Magdalena Wosinska mondható kelet-európainak. Általában divat- és reklámfotó megbízásokkal keresik meg őket, és egyszer-egyszer elvállalok portréfeladatokat is. Mostanában azonban egyre több olyan megrendeléseim érkeznek, ami egy-egy téma hosszabb kibontására ad lehetőséget. Nemrég raktam össze egy harminchat oldalas anyagot egy brit magazinnak, amit kizárólag Budapesten fényképeztem. Ezeket a munkákat élvezem a legjobban, mert több időm van a fotózásra és a felkészülésre is. Három barátommal közösen Brooklynban bérelünk egy napfénystúdiót, a kisebb munkáimat megpróbálom mind odaszervezni, bár a megrendelők nagy része jobban szeret inkább bértermeket használni. Nekem már nagyon hiányzott, hogy legyen végre egy olyan hely, ahol bármikor kedvemre tudok fotózni. Ez most megvalósult, aminek nagyon örülök. Az évek alatt sok jó barátot szereztem, a haverkodás New Yorkban könnyen megy, a komoly kapcsolatok kialakítása azonban sokkal nehezebb, mint ahogyan Budapesten megszoktam.

– **Milyen a viszonyod a megrendelőkkel? A profizmushoz hoztartsz az irántuk való tisztelet?**

– Igen, a profivá válásban a szakmai felkészültség mellett a megrendelők, de még inkább az asszisztensek, a körülöttem dol-

gozók tisztelete feltétlenül alapkövetelmény kell, hogy legyen. Hosszú időbe telt, mire ezt megtanultam. Én mindig törekedtem arra, hogy legyen véleményem, elképzelésem arról, mit szeretnék látni a keresőben, mielőtt elkezdjek fényképezni. Nagyon izgultam minden munka előtt, görcsösen ragaszkodtam ezekhez az elképzeléseimhez, mindegy, milyen áron, csak jó legyen az eredmény, és ez a hozzáállás sok konfliktus forrása volt. Pedig a fotósoknak az a feladata, hogy összetartsa a csapatot. Az elképzelt vázlatok pedig sokszor csak kiindulópontként szolgálnak, amikhez nem mindig érdemes foggal-körömmel ragaszkodni. Mostanában a megtervezés mellett leginkább az intuíciómra hallgatok. Úgy érzem, mára egész jól megtanultam kommunikálni, és sokkal nyugodtabb, ezáltal koncentráltabb vagyok.

Ennek ellenére ma is fontosnak tartom, hogy az alkotóművésznek, még ha megrendelésre dolgozik is, legyen határozott (vizuális) elképzelése az adott feladatról. Akinél ez hiányzik, az kiszolgáltatottá válik. Jobb, ha te irányítasz, mint ha téged irányítanak.

– **A Bird, Bald, Book, Bubble, Bucket, Brick, Potato című sorozatod az egyes munkáid közti szünetekben vagy azzal párhuzamosan készült?**

– Két évvel ezelőtt egy kicsit besokalltam, hogy kizárólag megrendelésre dolgozom, úgy éreztem, kezdem elveszíteni az érdeklődésemet a fényképezés iránt. Nagyobb kihívást jelentett az életben a logisztika, mint maga a fotózási feladat. Egyszer csak jött egy lehetőség a váltásra, egy kiadó megkeresett, hogy szeretne megjelentetni egy albumot a képeimből. Ezen fellelkesültem. Attól kezdve csak a fontosabb munkákat vállaltam el, hogy több szabadidőm legyen, és belevágtam az akkor még *How to do it* munkácimen futó sorozat elkészítésébe. Bartha Máté barátomon keresztül megismerkedtem Kozma Andreával, aki képzőművészként különböző filmekben dolgozott mint kellék-készítő. Találkozásunk első percétől kezdve, egészen a sorozat befejezéséig készségesen segített az agyamentnek tűnő ötleteim technikai megvalósításában. A sorozat 95 százaléka Budapesten készült. Ennek oka nagyrészt Szatmári Elemér volt, a sorozat főszereplője, aki Szolnokról ingázott Budapestre minden fotózás alkalmával.

A sorozatból elkészült könyvnek Elemer lett a végleges címe, május 13-án jelent meg Londonban a Loose Joints kiadónál, és ehhez időzítve a Webber Gallery Space-ben kiállításom is nyílt a képanyagból. Emellett a kiadóm több dedikálást is szervezett a Photo London és az Offprint rendezvények keretében. ■

<http://martonperlaki.com/>

<http://webberrepresents.com/artists/martonperlaki#all>

<http://loosejoints.biz/projects/publishing/marton-perlaki/>

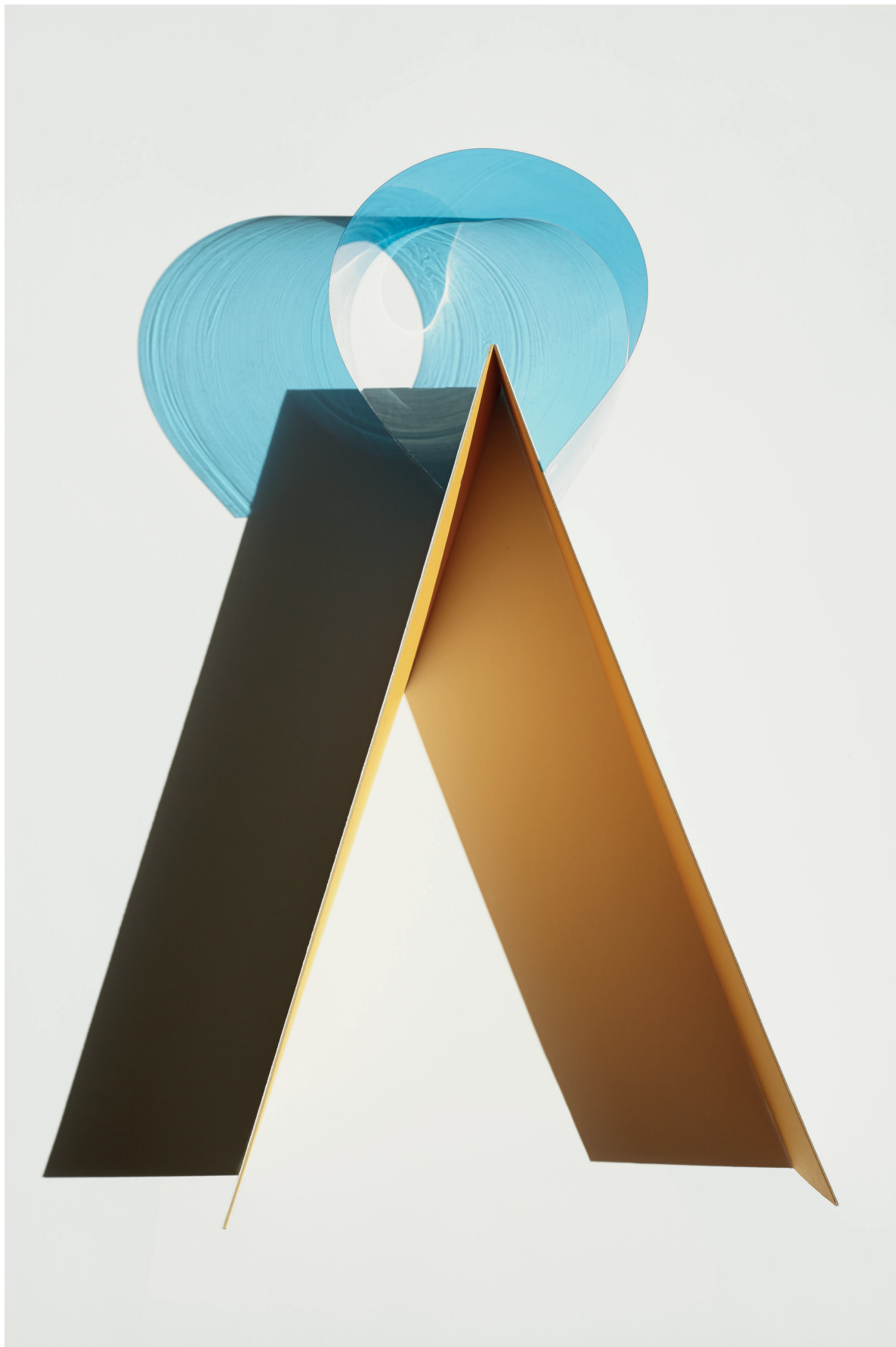
Artwork 2GO

BÉRLÉS

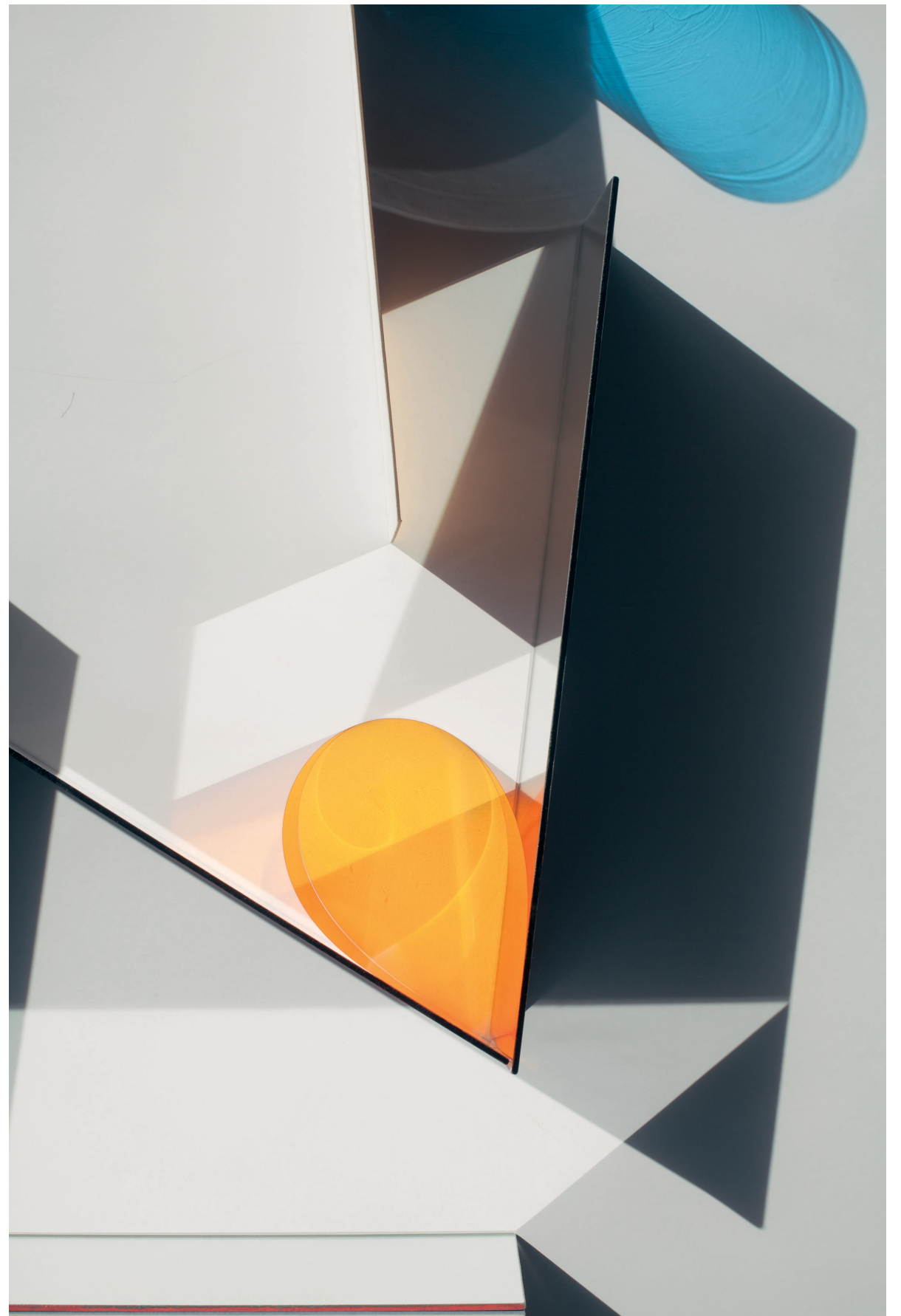

Photo

<http://berles.artwork.hu> • 1-202-1653
I. ker. Ostrom u. 6.

Reflex Angle (blue), 2014 ©PERLAKI MÁRTON

Angle Study, Nr. 10., 2016 ©PERLAKI MÁRTON

W1, 2013 ©PERLAKI MÁRTON

W2, 2013 ©PERLAKI MÁRTON

W3, 2013 ©PERLAKI MÁRTON

W4, 2013 ©PERLAKI MÁRTON

Bubble, 2015 ©PERLAKI MÁRTON

Bubble Gum, 2015 ©PERLAKI MÁRTON

Bubbles, Nr. 4., 2015 ©PERLAKI MÁRTON

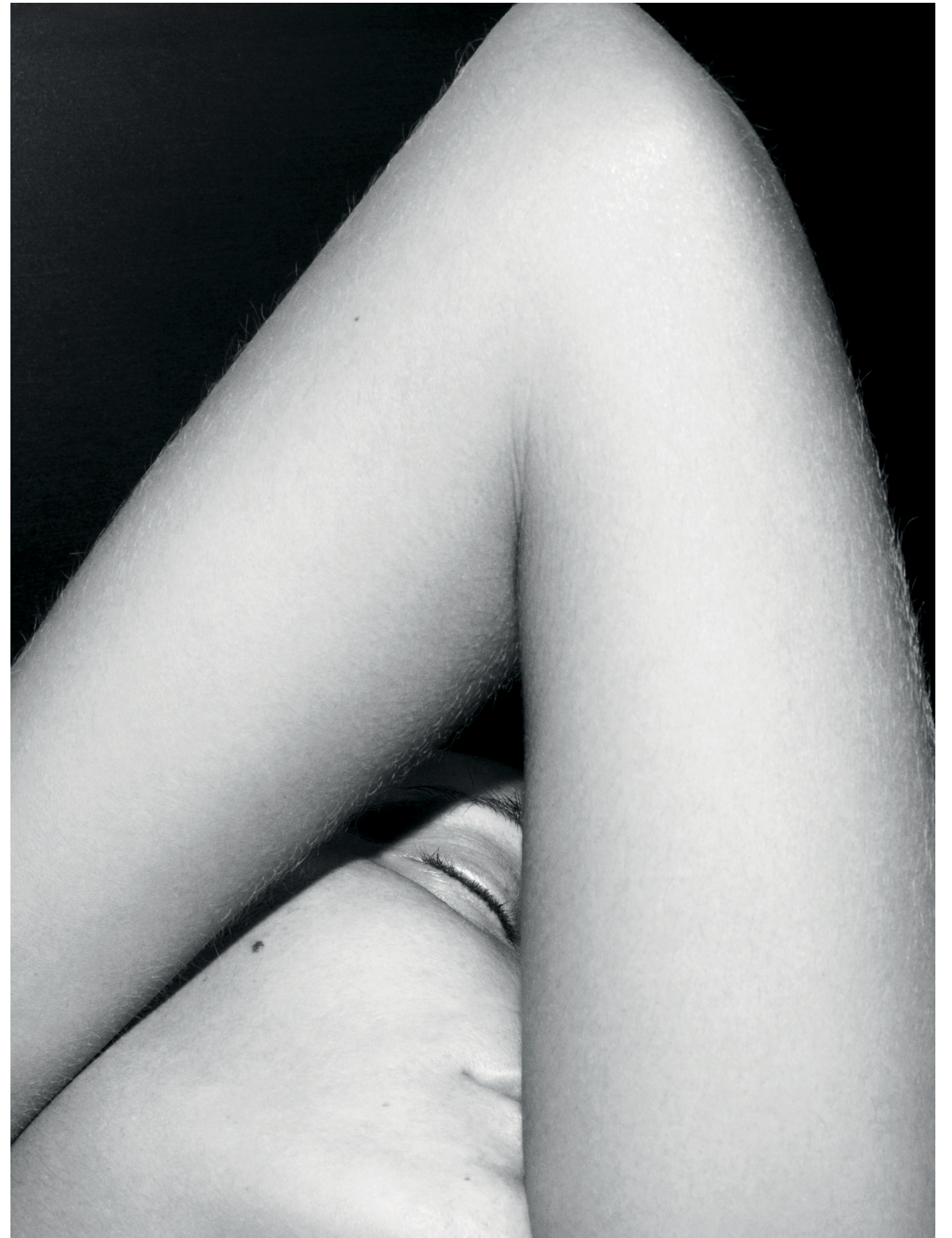
Elemér (shades), 2014 ©PERLAKI MÁRTON

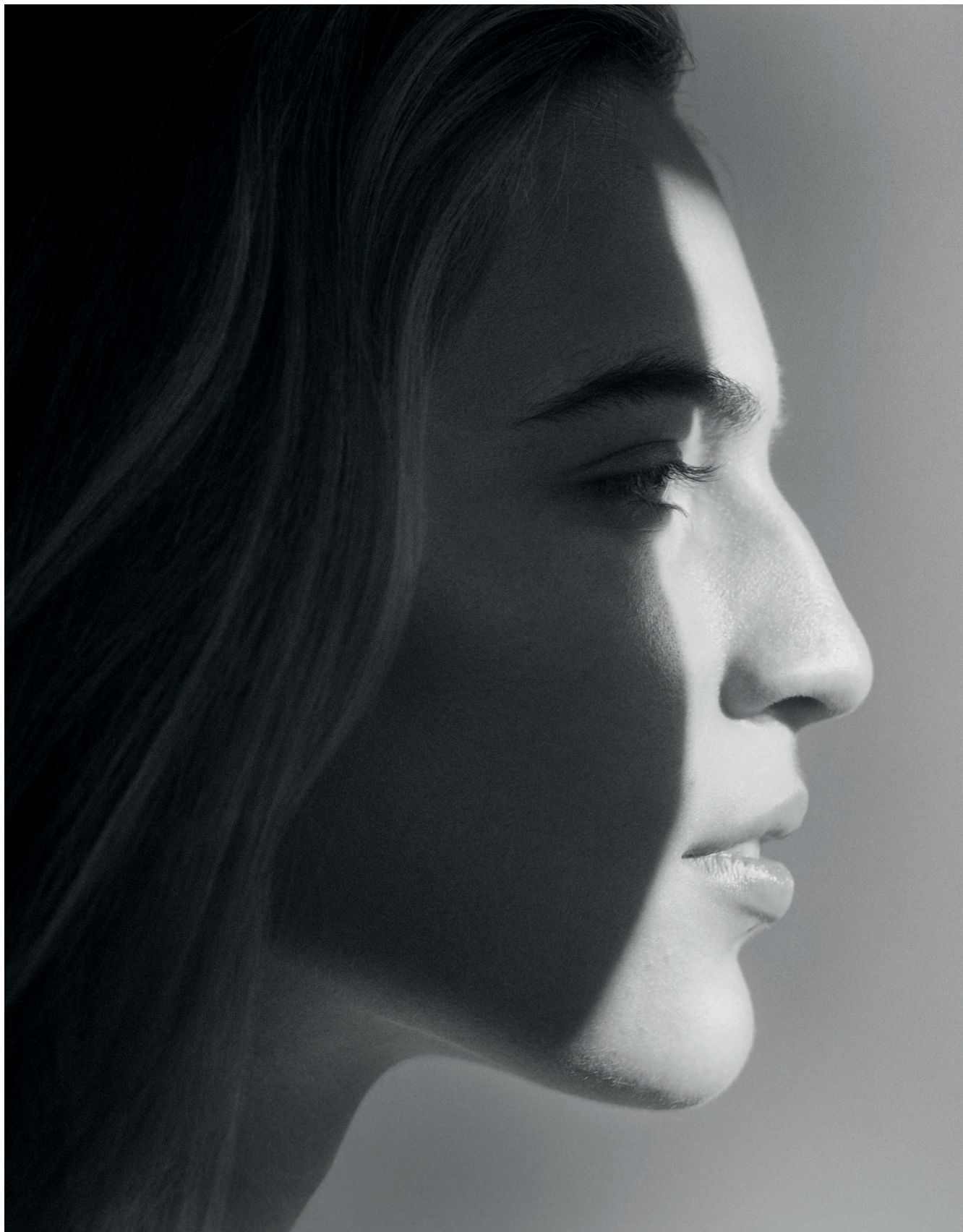
Head above Water, 2014 ©PERLAKI MÁRTON

Gyuri, 2014 ©PERLAKI MÁRTON

Dalma, 2012 ©PERLAKI MÁRTON

Vanessa, 2014 ©PERLAKI MÁRTON

L'imparfaite, Torso woman, 2014 ©PERLAKI MÁRTON